

وله مذهب في الاخلاق الامام اسمعيل ابوالحسن اسمعيل بن محمد
افضل الاصفهاني وله تصانيف مشهورة الامام ابو الفتح بن
حسين بن محمد بن احمد الاصفهاني العلوي صاحب ذخيرة حواري مشاهير
والحفيظة العلانية معاصر سلطان علاء الدين تكمش خوارزمشاه وحقى
علائي بنو منسوبت الامام ابو بكر بن محمد الخوي صاحب كتاب
اصول في النحو المتفيع عبدالله بن الفار من صاحب الكلية العربية
معاصر ابو جعفر خلفه وليس من مهدي بوذوذ وعهد هادي جهت انه
نقيض قران انما ميكر كشه شذ ابو حبيب ديبوري مخيم معاصير
ركن الدولة حسن بويه ديلى بوذوذ درسته خمس وثلاثين وثمانمائة در
اصفهان جهت او صد بست وزيح ساخت الشيخ الرئيس
ابو علي عبدالله بن حسين بن سينا البخاري ازده حرمين از نوايع افشنة و
واعمال بخارا بوذوذ ناتيح وفاتش كفته اند **پديست**
حجة الخوي ابو علي سينا در مجمع آمد از عدم بوجود در شصا كشف كركل علوي
در تکر كرد از بزجهان بلوود تصانيف او بسيار ست و تا غايت فضلاء
جهان متابع او بوذوذ اند وقانون شفای او شفای دل شيدا و ذجره نجابت
بلا دانسته جهت برك پنجان براد في حكيم كه او منظوم كرده بود
بافت شعر فحرف اذا استطعت ادخال مطعم على مطعم من قبل اهل هواضم
وكا طعامي يهجر السن مضغه ولا تلتقه فهو شر المطاعم
واياك اياك العجوز ووطبها فاشراف في العرا قولي الهوادير

مه
توق اذا استطعت ادخ
على مطعم من قبل اهل الهوا

يا هو

ملا تملعه

ولا تملعه في وطى العرا قولي الهوادير

فانزلوا في العرش قوماً صالحين
 واذنوا في العرش قوماً صالحين
 واذنوا في العرش قوماً صالحين

مبارك

زبلي شكلي شوقه تلمت بقية
 ولا كليل الفصح انت عند فداها
 وكنت شيخ كذا يومين
 ولا نهر نزلك واوسيدتها
 وقرت الحميم الدماء فانها
 لفوق ابدان اسند الـ
 فخصالها اوصى الحكيمة اذ
 انها العدل نورا ان ملك الاعاجم
 رويت اخبرنا عن ابي علي بنيت
 اما حون من كلام بود
 بسنه شد كويند سبع ريس باوجود
 انك اسناد علماء جبهان بود
 كاسي در سخن او املزم كرد
 ايند وچنان بود كه كاسي در
 حاله نقل متابع خود مي گفت
 بيت كرامت اسم اي نفس از آنست
 كه بر در ايك دره اسان جهات
 شيخ عباس با كوكه وزارت در
 كند بود بسند ريس اسنه
 گفت كجا را اينست اسنه كه
 بدت كاسي كز قنار كز كوي
 گفت انانك بتر ديت مردی
 نان ار كاسي خوردن بهتر
 كه از چون نوي حسرت بگرانك
 بوقت رحيل كاسي را از
 عيب كاسي مردن يك اسان بود
 انما دنياد ايا ان حسرت
 خود تناسي و كوكبه و طنطبه
 ز اسبابي مردن سخن دشوار با
 شد شيخ الرئيس جواب راست
 و جوابت ساكت شد ابو معشيب
 وهو شيخ جعفر بن محمد الملقب
 بسنه لسعين و مائة بعهد
 همدان الرئيس بعث اذ و فاشد
 رسنه مذکور اسناد مجاز
 زمان بود شيخ الوفا

سودان

السورجانی من حیم کتاب المخطوطات سنه ثلث و اربعین
 و ثلثمائه بعهد مطبع خلیفه درگذشت اسناد حکماء زمان بود و شرح
 رشرشاک در تصایف او و تصایف او و تصایف او و تصایف او و تصایف او
 محمد بن احمد همدانی حواری مجتهد بعهد سلطان محمود غزنوی کتاب
 الفهم فی التفسیر نالیف کرد در سنه اربعی عین زوار بعهد اموی
 و بعداران فانون سعودی ساخت ابو الفتح بسنه معاصر
 سامانیان بود تصایف و اشعار خوب داند و مزهده سفر
 زیاده المرء فی دنیا بفضان و ریخته غیر محصر الخ حشرات
 و کل و جدار خط لایبات له فان معناه فی التعمین حدیث
 و ابن فضله مطولست و از منشورات امست عادات الکرام کرام
 العادات ابو المظفر حسندی اول محمدیان اصغرها بودار سئل
 مهلب نزلت صفه و فاضله بر و اعطان زمان خود بود ابو الشرف
 جریاد و فی صاحب ترجمه بنی و هو یاضیر بجمعه بن سعد بسنه
 اوله من قول ثماند قاضی ابو محمد ما صحیح صاحب کتاب شعری
 در مذهب امام ابو حنیفه رضی الله عنه معاصر سلطان طبریک سلجوقی
 و آن کتاب سلطان محمود غزنوی منسوخ است سید احمد بن ابی
 الحسن الرفاعی لینه محی الدین در سنه خمس و سبعین و ثمانه درگذشت
 الباقی فی ابوبکر الطیب اسناد علمای زمان خود بود معاصر و ادر حلیمه و
 سلطان محمود غزنوی برهان الدین محمد الشافعی کتب مؤلفه

صاحب الفسّر وغير ذلك **يدبع** / همدان صاحب المقامة
 لبيد بن ربيعة بن عياث الدين المسمى وكان يقول خاق الألوان والأحلام
 السيد **هذا الدين** العبري الساكن بين سرمد وعلاء وقت خوز بود الناء
 نعلب وهو أبو العباس أحمد بن العباس كان أياً ما في اللغة وهو من
 إقران المشهورين في عشر جمادى الأولى سنة إحدى وستين ومائتين ثمان
 التسوية تصانيف معتدلة في الفقه وغير ذلك المشاء ثابت **شبان**
 لصاحب الطيب المشهور **الجيم** الأمام الجليل عمير بن محمد سنة
 خمس وسبعين ومائتين تصانيف معتدلة وأز مشاهير علماء استاجور
 وهو أبو نصر الجعفي بن حماد كتاب صحاح اللغة أن تصانيف أوست **جعفر**
 بن اسحق اللخمي نقل علوم اليونانية إلى العربية **قاضي حال الدين**
 الحمصي له في الهندسة تصانيف كثيرة از عجاز أوست دينا بخوار جبري
 كنداهمفي نوكرى وصحت وجوانى الحساء حفص بن عمرو بن
 عمر بن عبد العزيز الخوي دنيسته خمس واربعين ومائتين ثمان **الخوي**
 أبو محمد واسم علي بن محمد البصري صاحب المقامة والتصانيف المعتمدة
 سلطان ملك كشاء سلجوقي بود الحسن أبو محمد كز الدين بن محمد
 بن شرفشاه العلوي الاسترأبادي صاحب التصانيف في الأدب
 الحساء خليل بن أحمد الأردني صاحب العروص والنحو معاصر الخفش الدال
 داود بن علي بن خلف أبو محمد الأصمغاني صاحب كتاب الوصل إلى معرفة
 الأصول سنة سبع وستين ومائتين بهد مقتدر خليفة ثمان **الرابع**

ج الدين

المعروف

توسل دون در دینی بنظری و این ایام

الخوي

الاصول

منور است

الأصفهان صاحب الحاضرات وار مستورات اوست علم الملوك والنسب
والخبر والشروع علم السلطان الغازي القنار الحساب وعلم الخار وعلم الكتاب
معرفة الخط والمضرب واللغات السراويلي ابوالحسن احمد بن
محيي بن اسحق در سنه خمس واربعين ومائين بمهد مؤيد خليفه زمانه
وسيت و حمار صيف دار الزراء الزمخشري وهو جوار الله ابوالفاسم
محمود بن عمر در سنه ثمان وثمانين وجماله در كست كتاب كشاف
و دهان در حديث و مفصل در نحو و سنن في الامثال و تدبيع الابرار و نوابع
الكلم انصاف اوست السنين السور ابا ذبي ابو بكر عميق بن محمد
المروزي صاحب المسير بالفارسيه معاصر سلطان البارسلان سلجوقي
السنين الامام السعدي ان شا هير علماء جهاز اسن و صاحب نصاب
سپار اليرب الوصي جامع خطب نهج الملاحة سمس الدين عند بن زري
ما عهد غزان خان در جيون بود شرح نظام و منز اقلديس و رساله الحساب
انصاف اوست الشاطبي وهو ابوالفاسم خلف بن احمد الرعي
صاحب الفصيه في الفراء شيخ شهاب الدين المقول الشهور ردي
معاصر ناصر خليفه بود در علم سيميا در جبهه عالي داشت الصافي
الصافي ابوالحسن ابراهيم بن هلال اسناد منسيان زمان بود و ناعاب
منشيان ترا جون مدح كند بدو ما تند كند در جادي عشر شوال سنه اربع
ثمانين و ثلثمائة بمهد قادر خليفه در كست صدر الدين
ساو جدي زدهن عديم المثل بود تا مرته كه چند جزوازي كتاب يك خواند

كتاب الفائق

ياد ميكرفت قضيه حسنا در علم عدو من قواله في ارضنايف او سنت
 بمهد هولاً كو خان بنمت سحر شهيد شد الضاي والطاء والطا المهلة
 العين على زحسن طالب البعدا ذي صاحب التاريخ معاير طبعه آخر
 بن عتياس بن نوز على بن عيسى ابو الحسن زمانى النخوى دن جمادى الاولى
 سنه اربع مئتين واربع مائه بعهد قائم خليفه نماند على لقبه عبد الدين
 بن الاثير الجزري صاحب تاريخ الكامل برادري والسعادات صاحب
 جامع الأصول معاير ناير خليفه على بن محمد بن ابو الحسن المواردي
 لمفسر على لقبه شرف الدين الحاجي الجريدي له نضايف في الحكمة
 وعبدك عبد الله بن مسلم بن ابي محمد الدينوري صاحب المعارف
 في التاريخ والنضايف المشتهر معاير معتمد خليفه عبد الله
 بن يوسف بن عبد الملك بن يوسف ابو محمد الجوري ولد امام الحرمين عبد
 الله بن عبد الله بن عبد الرحمن بن حرذاذ ابو القاسم الخراساني صاحب
 كتاب مسالك الممالك معاير متوكي خليفه بوز غير القضاة
 ابو عمرو المالك المعروف بابن الحاجب صاحب الكافية والشافية و
 العروض الفاضل سهلان ساويجي معاير سلطان ملك كشاء
 سلجوقي بوز در علم حكمت سرآمد زمان حرذ بوز القاسم عماد الدين
 عبد الجبار احمد الرازي اما معتزلة بوز وله نضايف مشهورة معاير
 فخر الدولة دبير بوز عبد الواحد بن علي بن بيهان ابو القاسم الاسدي
 النخوي المكنى وله اخبارات في الفقه وعالم بالنسب عبد الرحمن

العَصَارِيُّ المَشْرُوفِيُّ وَهُوَ سِبْطُ الأَمَامَةِ المَعْنُورِيِّ **ع** الدِّينِ **ع** مُحَمَّدِ العَفَّارِ
 كِتَابٌ كَافٍ فِي دَرْجَاتِ جَوَائِدِ بَرَجِهَا بَيَانُ كَشَادَةِ اسْتِغْنَاءِ
 الأَمَامَةِ مُحَمَّدِ بنِ مُحَمَّدِ بنِ عَمْرِو بنِ حُسَيْنِ الرَّازِيِّ اشْتَادَ عِلْمَ أَيْ زَمَانِ حَوْذِ
 تَفْسِيرِكُمْ وَرِجْوَالِ دَرَاوِلِ وَتَخَصَّرَ دَرْجَاتِ حِكْمَتِ وَشَرَحَ كَلِمَاتِ حِكْمَتِ اذ
 نَضَائِفِ اؤْتِ دَرْسَتَهُ سِتِّ وَسِتِّمَاءَهُ بَعْدَهُ نَاصِرِ خَلِيفَهُ نَمَانِدِ بَهْرَهُ
 دَرْجَاتِ بَرَجِ وَفَا تَشْرِكُهُ اَنْدِ بِلَيْتِ اِمَامِ عَالِمِ كَانِلِ مُحَمَّدِ رَازِي
 كِه كَرْدِ دَفْوَهُ بِنِدِ وَرَاسِيَهُ وَنِزَالِ بِسَالِ شَشْوَ وِشْرُورِ كَذَشْتَهُ بَهْرَهُ
 نَمَارِ عَصْرِهِ وَنَسَبِهِ بَعْرَهُ مَتَوَالِيهِ سَبْرِكِ اَز سَحَابِ اَوِي اِيَّاتِ اِشَارِ بَرِفِ
 پِنْتَايِ ذِلِ رَعْبَا جَنِيمِ اَكْرَاكِ سَوِي نَوْرُوحِ مَقْدَسِي تَرَا قَلَاكِ سَوِي
 سَرَسَبِ نَسِيمِ نَو شَرِيكَ نَامِدِ كَثِيرِي وَبِفِيهِمْ خِطَّةِ خَاكِ سَوِي القَاوِ
 فِطْرَةِ الدِّينِ مُحَمَّدِ بنِ مَسْعُودِ بنِ مَيْبُوحِ دَرْ سَابِعِ عَشْرَةِ رَمَضَانَ سَنَةِ سَبْعِ وِ
 وَسِتِّمَاءَهُ بَعْدَهُ اَوْجَا بُو سُلْطَانَ بَشَرِي دَرْ كَشْتِ شَرَحِ اَصُولِ اَبْنِ الحَاكِمِ
 وَشَرَحِ حِكْمِ اشْرَاوِ وَشَرَحِ مِفْتَاحِ وَرِقَةِ النَّاجِ اَرَضَائِفِ اؤْتِ
 قِصْرِ الدِّينِ صَاحِبِ عِلْمِ الدِّينِ صَاحِبِ اَلْهِنْدِ سَنَةِ وَالرَّايَاتِ الكَاوِ
 الأَمَامِ الكَلْبِيِّ وَهُوَ مُحَمَّدُ بنِ سَاسَنِ بَشَرِ صَاحِبِ التَّفْسِيرِ بَكُوفِ دَرْ سَنَةِ اَرْبَعِينَ
 وَمِائَةِ بَعْدَهُ اَبُو دَوَّانِ خَلِيفَتَهُ نَمَانِدِ كَوْنَتَهُ اَنْدِ بِنِ بَيَانِ مَنَاجِمِ اَدْوِي اَلْجَمَلِيِّ
 مُحَمَّدِ بنِ حَمْرِ الطَّبْرِيِّ دَرْ سَنَةِ عَشْرِينَ وَثَلَاثِينَ بَعْدَهُ مُقَدِّرِ خَلِيفَتِهِ دَرْ كَشْتِ
 نَارِجِ حَمْرِ وَسَبْرِ المَلُوكِ اَرَضَائِفِ اؤْتِ مُحَمَّدِ بنِ كَرِيْمِ الرَّازِيِّ الطَّبْرِيِّ
 صَائِفِ مُعْتَبَرِ رَدِّ جَمِي السَّنَةِ اَبُو مُحَمَّدِ حُسَيْنِ بنِ مَسْعُودِ الفَرَّابِيِّ

ان شاهر بن عباس است معاصر قاهر خليفه بود رضا بنفسي بسيار در كتاب
معالي التنزيل در تفسير و شرح السنه در حديث و تهذيب در فقه از صاحب
اوست و من اشعار پدمتد لدارن ما كرا نيم طلبه در كوفي فراخانه ميطلبد
با دل كشم چه كرده ام راست بكوي كفتا جگم بهانه ميطلبد **محمد بن يحيى**
الفقيه الشافعي من ائمه علماء خراسان بود در عهد سلطان سجدر و فقه عن
ظاهر شهيد شد **محمد بن ابي نصر عبد الله الحميدي** صاحب كتاب الجمع
بين الصحيحين البخاري و مسلم **محمد بن ابي شيبة الكوفي** در سنه سبع و تسعين
و مائتين بعهد مقتدر خليفه نمايد **الفاضل ابو علي عسبر بن علي الشوخي**
صاحب كتاب الفرج بعد الشدة در محرم سنه اربع و ثمانين و اربع مائه
بعهد مستظهر خليفه نمايد **محمد بن ابي القاسم بن محمد بن**
عبد الكريم بن الاثير صاحب جامع الاصول در سنه ست و ستمائة بعهد
ناصر خليفه در گذشت **محمد بن سعد بن ابي عبد الله الكاتب الواعظي**
صاحب الطبقات **الامير محمد بن حنين بن عيسى بن المنذر بالله** در
من صاحب معاصر قاهر خليفه بود **محمد بن فضل بن احمد ابو عبد الله المرادي**
الصاعدي كان عديم المثل في رواية الحديث **الفاضل ابو بكر عبد الباقي**
الاصفهاني قاضي پمارستان و الاسناد العالي في الحديث وكان اربابا
عالما بالمنطق و الحساب و الهنات **محمد بن محمود** وهو وجه الدين
ابو الفتح پيش سلطان غوري صاحب دفع و حرمت تمام بود و بسبب عيب
ابو محمد هب ابو حنيفه از مذهب شافعي نقل كرد **الوزير ابو علي محمد بن**

ابي المكارم غزويني صاحب كنيده ودينه فارسي معاير سلطان بهرام
 غزنوي بود لها هشام بن الامام بن سائب الكلبي در سنه ست و مائين
 درگذشت ... الواقدي وهو محمد بن عمرو بن وافر صاحب المغازي
 وغير ذلك بغداد در سنه سبع و مائين بعهد مامون خليفه درگذشت
 الواحدي وهو صاحب تفسير بسيط ووسيط ودينه معاير محي السنه و
 فخر خليفه بود الياء يوسف بن اسمعيل الحاردي در سنه سبع و ستعين
 و مائين بعهد قنبر خليفه درگذشت ياقوت المستقصى الخطاط در
 سنه سبع و ستعين و مائين بعهد غزان خان نماد ويزدريك قرام احمد
 حنبل مدفونست يعقوب بن اسحق بن ابيهم ابو عمر الاسفرائيني له
 سنه مجمع على صحيح مسلم يحيى بن عبد الوهاب بن جعفر ابو زكريا الاصفهاني
 المحدث المشهور يحيى بن محمد بن ابي السكران يحيى الدين الكوفي له
 له تصانيف كثيره **فصل ششم از باب نجر** در ذكر شعرا و
 از اشعار دو گروه ياد كند عرب و عجم اهل الشعر من العرب مثل شعر
 الشعراء قال امرؤ القيس اذ اركب والاعشى اذ اطرب والرهير اذ ارعيب
 والنايفه اذ ارهيب و با اين چهار چند ديگر ياد كند امر القيس در زمان
 جاهليت بود نزد يك بعهد رسول الله صلى الله عليه وسلم و او دو قصيده
 گفته است و جفازيك كالجواب و قدور الاسباب چون اين سخن به
 رسول عليه الصلوة والسلام رسانيدند در حق او فرمود لعن الله الملك الضليل
 نطق القرآن قبل ان يزل از اشعار امرؤ القيس است شعر

تفانک من ذکری جیب و منزل بسقط اللوی بین الدخول حول
ابن عباس مداح خلفاء بنی عباس بود در سنه خمس و ستعین و مائیه زمان
محمد بن امیر نماند در هنر لیاات معتزلی بود در آن معنی گفته است
علیکم المحطین فانه نعمة لا یصیبها فی الجنة کونید حوت علی اوتاد
باین آیات مجتهد شعر نانی فی نبات الارض وانظر
الی آثار ما صنع الملک عبود من لیل زاهرات کان حدائقها ذهب سبک
علی قصب الرب و حدیث هداث بان الله لیسر له شریک ابوفریس برادر سیف
الدوله ممدای معاصر مطیع خلیفه و اشعار خوب دارد متبذیه مادیج
سیف الدوله ممدای بود در سنه اربع و ستیز و ثلثمائه بزمان مطیع خلیفه
نماند و اهل الشعر من العجم شعرا که بزبان فارسی و بهلوی سخن
و غیر آن اشعار دارند بسیارند آنچه مشاهیر اند اسامی ایشان یاد کنیم
و از بعضی مختصری از آیات یاد کنیم انوری و هو اوجده الذی الخ اوتاد
معاصر سلطان بنجر سلجوقی و مداح او بود و از اکثر علوم بهره مند و این
قطعه دالست بر فضیلت و کتب کالات او قطعه
کعبه در رستم در مدح و غزل بکار کی طن من کز نظم الفاظ و معانی و اصم
بلکه از هر علم که قرآن میزداند کی خواه جزوی کبر آنرا خواه کلی قادر بر
منطق و موسیقی و هیات شناسم اندک راسته باید بگویم با صیبه و افوم
در راه آنچه نصد بقر کند عقل صریح کتو نصد بقر کنی در شرح و بسط من هر دم
نیستم بیگانه از اعمال و احکام نجوم و دهی با و ز نداری ریخته شو من حاضریم

و در آخر تائب شد از ملازمت حضرت سلطان اعراض نمود از هر چه
 و هو افضل الدين الهروي معاصر سلطان ابرهیم غزنوی بود اشعار بی نظیر
 دارد الفیه و سلفیه از منظومات اوست **الادیب الصابر معاصر**
 سلطان سنجری بود حکم او بر سالت بخوارزم بیشتر از سالت شاه
 رفت و انرا و داشت در اب جیحون غرق کرد اشعار نیکو دارد این
 اوراق او مانده است بناحیت ممدان و او مداح سلیمان شاه بود حاکم
 کردستان اشعار خوب دارد در عهد هولاکوخان در گذشت و در
 حوقاضی محمد الدین طویل ممدانی هجوی گفته و من هنر بدست
 نه ازان داشت قضاوندی اندنا خیر که بر آید جلشی نماید نضیر
 لیک در رتبه ضلالت بخان گذشت که بصد سال بر دهن بس شعر اسل
 قاضی جمل نوبت انعام خواند و در حق وی نفرین کرد هم بدان نودی در گذشت
 اثر احببکی **احیک** شهرستان و غانه ما و آه التهر بود اشعار
 بی نظیر دارد و هو عبدالله بن محمد بن ابی بکر بن عثمان مداح سلاطین
 و وزراء کردمان بود در عهد ابقاخان در گذشت اشعار خوب دارد
اغزی بنام خود با محاسبان خطاب کرده امتحانرا بدست
 ثلث و خمس نوح و وزی را که خمس و سدس آن بی شک از حد عدد بیرون بود نصیب کن
 برقرار خویش باری دیگر شین ثلث مال سدس عشر ثلث آن را باز با این هر دو
 ضرب کن چون ضرب کردی انکسر تصعیف کن با محاسب گفتند علم او اسمی بر من
 جمع کن زنی که ثلث و نصف آن در حدت کن کو امامی را بعلم خویش کو تعریف کن

امامی

نوع فرد عددی را گویند که در نصف احد الطرفین او صحیح باشند
و طاق بود و آنچه از حد عدد بیرون بود یکی باشد زیرا یکی در انفسار
عدد صحیح حاصل نشود و چون یکی را خمس و سدهم مقداری بکنند آن
مقداری می تواند بود و ثلث خمس بیرون بود و باشد چون نصف یکی
یکی باشد آن ثلث خمس را که دو است چون در ثلث مال یعنی
ثلث بی که ده باشد ضرب کنی بیست شود چون مضاعف کنی حاصل
شود بیست بود سدهم آن بی پنج بود و عشر آن ثلث یکی هر دو و شش باشد
چون پنج را اکثر حذف کنی یکی ماند ، بود عددی در عددی هم مثل ضرب
کردن اول را جاز خوانند و حاصل ضرب را مجزود و چون مجزود را
باز در جده ضرب کنی آن را در ما قبل جاز می گنند که خوانند چون عدد
عین هزار است که آن ده تواند بود یعنی ده در ده صد و صد در صد
هزار و چون عدد طائمه صد است پس در عدد که که خوانند عین است
و سه که جده حاصل باشد اما دال رقم چهار است و در پنج ها و
دال و هاد در صورت کاتب ده است و بحال شکل ده است تا امای
بدین شکل حاصل میشود ابو الفرج زهری در روزن دهمی است
از ولایت خادمان بخراسان و او را اشعار نیکوست و معاصر سلطان
ملک شاه سلجوقی و سیرالش بود گویند حکیم انوری در اول شاکر او
بود اما در آخر عمر شمر است از نوع عروج کرد ابن خطیب که
و هو تاج الدین احمد معاصر سلطان محمود غزنوی بود اشعار خوب دارد

اجزای آن می باشد در سی صد بود

وَمَنَظَرَهُ أَوْ بِأَمْنِكُمْ حَتَّىٰ أَشْرَقَ مَهْسِنِي سَبِيحِينَ بِأَشْدِّ كَوْنِيْدٍ لِّسِرِّ خَطِيْبِ
 كَجَهْدِ بَيْتِ أَزْوَاجِ نَاشُو هَرِي أَوْدَادِ عَوْتِ كَرْدِ وَجَوَابِ نَوْشْتِ پَلِيسْتِ
 نَنْ بَاتُو بَجَوَارِي آي صَنْمِ دَر نِدَهْمِ بَا نَكْدِ زَنُو بِهَسْتِ هَمِ دَر نِدَهْمِ
 بِي كَارِ سِرِّ زَلْفِ بِحَمِّ دَر نِدَهْمِ بِرَأْبِ نَحْبِمْ خَوْشُو نُو دَر نِدَهْمِ
 پُوْرِ خَطِيْبِ كَجَهْدِ بِرَأْوِ مَكْرِ كَرْدِ وَآوْدَادِ بِنَامِ دِي كِرِي حَاصِلِ كَرْدِ وَبَعْدَ دَانِ دَر حَوَالِ
 بَا اَوَّلِ كَتِ بَرِ اَلْحَمْدِ تَنْ رُوْدِ بَجَوَارِي آي صَنْمِ دَر دَرْدِ اِزِي
 دَر كَفْتِهْ خَوِيْشِ بِيَكِ بَارِ اسْتَادِي كَفْتِي خُسْبِرِي بِهْ آي وَنَمِ دَر نِدَهْمِ
 بِرِخَالِ كُحْفَتِي وَنَمِ اَنْدَرْدِ اِزِي اَوْ حَلِي وَ اَوَ اشْعَارِ خَوِيْبِ اَرْدِ وَنَمِ
 هُنْكَ بِرِ حِيْمِهْ دَلِيْرِيْ مَنِ رِقْمَشِكِ بِهْمِ بَرْدِهْ بُوْدِ خَلُوْرَ اَلْقَشِ سُوْرْدِهْ بَدَلِ بَرْدِهْ بُوْدِ
 مَرْدِ زَا مَرْدِيْكَ دِيْنِهْ بِخَوْنِ نَزْمِيْ كَرْدِ عَنَبِرِ نِخَالِ كِهْ بِرَبْرِكِ كَلِيْ تَرْدِهْ بُوْدِ
 كَرِهْمِ بَرْدِهْ پَدِيْ نَحْمِ عِيْبِ مَكْنِ كَا وَ حَلِي رَا عِنْمِ عَشُوْ نُوْ لَهْمِ بَرْدِهْ بُوْدِ
 سِنْدِ اَسْرِيْ مَرِيْ بِلَانِ زَبَانِ اشْعَارِ زِيَا وَ اخْتِرَاعَاتِ بِيْ مَثَادِ اَرْدِ وَ
 دِيْوَانِ اَوْ مَشْهُوْرِ وَ مَعْتَبِرِ اسْتِ بُوْدِ بِهَاجَايِمِ مَدَاحِ خَوَاجِهْ
 شَمْسِ الدِّيْرِ صَاحِبِ دِيْوَانِ حُوِيْ بُوْدِ وَ دِيْوَانِ اَوْ مَشْهُوْرِ اسْتِ بِهَاجَا
 اَلدِّيْنِ سَاوِيْ حِيْ سَخَانِ نِيْ كُوْدِ اَرْدِ وَ اِيْزِ ضَعِيْفِ اَلْبَحْدِ قَضِيْعِ
 وَ قَطِيْعِ شَرْفِ وَ مَوْزِهْ جَمَالِ الدِّيْنِ رَسِيُوْ الْعَطْمِ عَلِيْ اسْتِ
 اَزْ شَهْرِ قَزُوْبِيْ وَ اَوْ رَا بِلَانِ زَبَانِ اشْعَارِ بِيْ نَظْمِ اسْتِ وَ مَعَانِيْ نَا زَلِ اَلْبَحْدِ
 دَرْ عَهْدِ اَبِقَا خَانِ دَر نَكْدَشْتِ نُوْدِ سَالِ عُمُرِ اسْتِ اَزْ سَخَانِ اَلْبَحْدِ
 بِيْزِيْزِ اَزْ فَاَرْسِيْ بِهْ بِهْ اِيْ زِيْ نُوْ حِيْ اَنْتِ جَامِعِ لَدَا اَلْبَحْدِ

محبوب جهان بیان بهر اوقاے رشک تو خدانه و لیکن جو خدا
 ستار عیوب و قاضی الحاکماتی جلال الدین عتیق در جوابت
 سخنان خوب دارد تخصیص غزلیات جمال الدین کاشی معاصر
 ایفا خان بود اشعار جد و هزل دارد ترجیحی در جواب سعیدی شیرازی
 گفته مطلعش اینست پست من مستم وزند و الا ابالی
 این سوره مراست لایزالی بامشغله جواز چه شغلم
 می خوام و بایر و جای حالی خشت بر خم کمر زنه بالین خالک در آن صنم نهاله
 عشقت حرام بر تو ای دوست کز هیچ نه در تو وصالی
 از عشق بود خلاصه وصلت باقیست و ساوین حنیالی
 سعیدی که نشین ضرب میکرد بود از سر عجز و سست حالی
 من اسرف تا بستم نه صابر و اندر سرم آن هویر که حایله
 بر خیزم و دست یار کبیرم و باین چرا قرار کبیر رسید
 حسن غزوی معاصر سلطان بهرام شاه سلجوقی غزوی بود اشعار خوب
 دارد گویند بوقت آنکه زیارت رسول الله صلی الله علیه و سلم رفته بود
 بنعت آنحضرت ترجمی سلوا یا قوم گفته چون بدین بیت رسید
 لاف فرزندی نیامد در زین حضرت ولی خدای کتم ز حضرت خلعتی بیرون
 دستان از قبه بیرون آمد با حله و گفت یا نبی خد حنیاهر و هو عمر
 بن ابرهیم در اکثر علوم خاصه در نجوم سر آمد زمان خود بود و ملایم
 سلطان ملوک شاه سلجوقی بود سائلا خوب و اشعار نیکو دارد و مرایشان

پلست هر دانه که بر روی زمین بودست خورشید رخساره جینی بود
 کرد از رخ آسین باززم فشان کان هم رخ خوب نازینی بودست
 خاتمانی و هو افضل الدین شروانی شیر بر در سینه اش و ثمانین
 و خمسمانه در گذشت و بمقتضی الشعر آه سر خاب مدفون شد اشعار
 بی نظیر دارد و در سائل بی مانند و بطمطرا و طرز شعرا و تا غایت کس
 ن گفته است خواجوی کرمانی شعر نیگوید از دامن هند پلست
 و ز دود دل پراش مای نالد تو مینداری که از باد هوای نالد
 عند لیست که از باد نوای سارند خوش سرائیست که در پرده سر
 من دل خسته اگر زانکه زدی نالم باری آن خسته بی جان ز گامی نالد
 می نند شش تانده که تالد نفع زخم دارند به تو برود ای نالد
 بس که راه دل از باب حقیقت زده است ظاهر است که از ترس خدای نالد
 ناله و زاری خواجوی اگر از بر کیست او چه دیدت که هر دم ز نوای نالد
 دقیق معا صیر امیر نوح سامانی بود و از شهنامه از داستان کشا
 سه هزار بیت گفته است و حکیم فردوسی جهت قدم معرفت سخن از
 داخل شهنامه کرده در نکوهش آن گفته پلست
 دهان کریمانه ز خوردن همی از آن بهر که ناساز خوانی نفع مریغ الدین
 کرمانی از ابهر بود اما در حکرمان نشسته و در عهد غزان نماند اشعار
 فان سینه بطیر دارد و مردی فاضل بوده و از رباعی و راست که الدین
 بسراوست و عالمی شیخ بود و اشعار خوب دارد و این ضعیف را بدو اتمنا

این سخن از شهنامه است
 در کتاب زرد در باب اول
 در تذکره

تمام نوقت آنکه از اول نسخه دیوانش خوانستم این قطعه بدو فرستادم
 قطعه جهان فضل و هنر جان نظور کن الدین زهی نظم نوحش زمانه نادیده
 معانی سخنان بود زلبا سربیان جو جان نماید در جسم و نور در دیده
 قوای ناطقه درید و فطرت ازلی ز ذوق نظم تو گفتن بطبع بگزید
 ز علم اول و آخر به پیش خاطر تو بوزده هیچ نکت هیچ وقت بوشید
 بجز خویش را اخبار و آیت و امثال لفظ عذب تو کوی خلاف نشید
 شدی ز فوط هنر حسرو سر بر مقال خرد ز جان و ز دل بندگیت و ز زید
 نوحی سلاله نکران و طبع بازگ تو بخوب نوحی کران نظم بوشید
 ز بوستان ضمیر تو نسخه بود سرا کوز زیندگی هست و آن بدزدید
 اگر تو لطف کنی دیگری فرستی باز سرا بود بسزا و از خویش بخشید
 بمان همیشه سرا و از در جهان هنر ز جام فضل مل علم و عقل بوشید
 وادگی مقدم شعرا و فرست است و پیش از او اهل عجم شعر عجم
 گفتندی معاصر امیر نصر سامانی بود اشعار بسیار در آن اما اندک مشهور است
 در تاریخ نوح جبر خوانده ام که او را هفتصد هزار بیت شعر بود و در آن
 تاریخ اشعار او بسیار است کلیله و دمنه فارسی منظوم از منشآت
 اوست ملک رضی الدین بابا حاکم دیار بکر بود در عهد
 ابغاخان اسفار خوب دارد بوقتی که او را از دیار بکر معزول کردند
 و بامیر جلال الدین سراسر ای خسته دادند این دو بیت بخواجه شمس الدین
 صاحب دیوان نوشت پدست شاه استدی کسوت از محمودی

دادی محنتی نه مردی نه زنی زینکار جوا قاب روش کستم
 پیش توجه دق ز فوج شمشیرک سوزنی باشه ابو بکر و او از ده کلاش
 از توابع سمرقند بود و معاصر سلطان سنجری بود هنر لیات
 بسیار دارد اما در حدیث نیز اشعار بی نظیره از کونید که حق تعالی او را بدو
 بیت بخشید **بیت** چار چیز آورده ام باریت که در کج تو
 نیست و حاجت و جرم گاه آورده ام به مدد شمس التراب و هو
شرف الدین مصلح السیرازی و بانا بک سعد بن زینک
 منسوبت بشیران در سیاه عشر دی حجه سنه شصت و بیست و سه ماه در
 گذشت مردی صاحب وقت بود نظم و نثر خوب دارد و شهرت تمام
 شیوه غزل بر او تمام شد **بیت** غازی ز بی شهادت اندر نک و پو
قافل که قتل عشق فاضل ترانوست و ذای قیامت آن بدین کی ماند
 آن کشته دشمنست و ز کشته دوست **بیت** سگری اشعار خوب دارد
 از جمله قصیده که در تمامت اپتای طبایع لازم داشته سه بیت شعر
بیت آتش دارم بدک دزدان دواعل ابدار باذنا ز نفس بر پیشان کرد کشم خاکسار
 خاک کل میشود از آب جیمم ناجرا آتش اندم ز دورفت از بر من یادوار
 کبرارم باد سرد آتش فر بر آسمان و زیارم آب گرم از خاک سازم لاله
سراج قمری در سنقیات غلوی تمام کرده بود درامتی گفته **بیت**
 می بخورم و هر که جو من اهل بود می خورد من بنزد او سهل بود
 می خورد من ایند بازل میدانست کرمی بخورم علم خدا جمل بود

کتبی و هو ابوالمجد محمد بن العبد نوی نازمان سلطان بهارشا
 در حقیق بود ذکر او در ذمه مشایخ آمده است کتاب حقیقه از
 منشآت اوست شمس کاشی در سینه اش و سینه به تبریز در گذشت
 و در مقبره الشعراء سرخاب مد فون شد اشعار خوب دارد دیوان
 ظهیر قاری او جمع کرده است **شرف الدین** شغریه اصفهانی
 معاصر سلطان ارسلان اشعار خوب دارد بتخصیص در غزلیات معانی
 نازک انگیخته و مینها **پدست**

کورتوانی ای صبا کر بگذری بر کوی او کردیت خواهد بپرانوس سلاهی سوی او
 آن زمان کابخاری آهسته باشم دم مرن نانشورد خواب خوش برین کسین جادوی او
 حلقه زلفش بجان جز با نکشت ادب هان و هان تری مگر با طوق هندوی او
 نم نرم آن برقع مشکین بر انداز رخسار و دهان بدنداری بوسه زن بر روی او
 ز غلط کفتم من این طاقت ندارم زینهار کرد سول خاص باشی بین منکر سوی او
 کردیم بینی در اینجا کو حرمت باد و لب من چیز محرم نوی پوسنه هم زانوی او
شمس الدین طلیعی دو بودند یکی اشعار خوب دارد و دیوانش مشهور
 و دیگری در حیوانت انشا و نظم و نثر و نظیر دارد و این ضعیف با او
 در سنت و به نظم و نثر این ضعیف را بکرات شریف فرموده **شمس**
الدین کاشی کاشی درین دو سال در گذشت تاریخ عربی نظم کرده
 است اما دار سخن و ری در قضیه مصنوع با اکثر صنایع که در مدح
 حاجه بهاء الدین صاحب دیوان جوینی گفته دازه است

ظهیر فایرپایانے اسہ طاهر بن محمد در ربیع الاول سنہ ثمانت
 تسعین و خمس مائہ در بنیزد گذشت و در مقیم الشجرہ سرخا ب مدفون
 شدن سخنان ناز بنیزد اری و پیتی چند کہ فرق دال و ذال زبان فارسی ہے
 کثہ اینست شعرا عرف الفرقین دال و ذال و هو اصل الفارسیہ
 کل ما قبلہ سکوز بلا و او فذال و ما سواہ بزجیم عراقی و هو
 فخر الدین ابراہیم بن بزرجمیر بن عبد القادر الجوالقی از دہ کیچان
 بولایت اعلم مد است و در سنہ ست و ثمانین و ست مائہ بشام دد
 گذشت اشعار محققانہ دارد و مشہور است عنصری در حضرت
 سلطان محمود سبکتگین امیر الشعرا بود چون فردوسی از طوس بکریخت و
 بن بن رسید عنصری فرخو و عجمدی بتفہیح صحرا پیروز رفته بود
 و بر کنار آبی نشسته چون فردوسی از دود بدیدند کہ آهنگ ایشان
 داشت ہر یک مصرعی گفتند کہ فایہ چهارم نداشت و از فردوسی
 مصرع چہارم خواستند تا چون ندانند گفت گرا نی برد عنصری کثہ
 بود ہر ایک چون روی تو خورشید نباشد روشن فرخو کثہ بود
 مصرع ہر یک رخت کل نبود در گلشن عجمدی کثہ بود
 مصرع ہر کانت ہی کند کد در جوشن فردوسی کثہ
 مصرع ماتد سنان کیودر جنک لپشن و این حکایت مشہور است
 کہ بدین سبب در کاہ سلطان بر فردوسی ببستند تا اورا بخت
 یاری کرد و بسطان بر رسید و کار نظم شاہنامہ بدو موقوف شد و از

اشعار حضرت بیت ای دروغا کز مویجای زیر ماری مغالک باید نشسته
 باجنیز خاطر می جو آن شراب باد پیوده خاک باید شد خردالدین کرجا ز
 قزوینست از قبیله کویان اشعار خوب دارد و در جواب سراج قری
 گفته است بیت گفتی که کنه بر دامن سهل بود این که گوید کسی که او اهل بود
 علم از لی علت عصیان کردن نزد علما از غایب جهل بود عطار و مؤفید
 الدین نیشابوری سخنان شورانگیز دارد و کتاب تذکره الاولیاء از منشآت
 او است عبدالواسع معاصر سلطان شجر سلجوقی بود گویند در اول
 بزرگ سلطان بود در پینه زاری ^{اورا} دید که می گفت بیت
 اشتر دراز گزنا دامنم چه خواهد کرد تا کردن دراز میکنی پینه بخوای خورد تا
 سلطان در روی لطف طبع یافت او را ملازم کرد و در بیت فرمود
 نایبان مرتبه رسید که بطرز شعر او ناخائیت شعر آن گفته اند ای الدین
 فضلو می معاصر انبیا خان بیغ و ملازم خواجسته شمس الدین صاحب دیوان
 و صاحب دیوان بهراج بوی گفته ای کون زنت فراخ عماد الدین درین
 معنی گفت بیت هر چند سخنهای خورد میکنی هشدار که با عماد میکنی
 عیب تو همی است که اندر هستی ای کون زنت فراخ پرمیکنی قاضی
 عثمان مکی قزوینی مداح عم زاده ام خواجده محمد الدین مستوفی
 بودی اشعار نغمان دارد و سخنان بی شمار رحمت آنکه عم زاده است
 مولانا سعید مولانا رضی الدین طاب ثراه بر او نظار و لها کرده بود کتاب
 موسوم بر رضی نامه او انشا کرد که ما پیشتر بجز این بیت او را از شاعری

مال فراوان به است آمد چنانکه سی هزار و چهل هزار حله ستود و به تلف
کرد از سخنان او است پند **صمدی** که از کلت برفکنی کلاه را
چشم و دخت خجل کرد ز کسب و لاله را که خیال جرم از عکس قد بجام می
سنتی چشم مست تو مست کن دیباله ز ملک عمای الدب **اسمعیل**
النجاری اشعار خوب دارد و شعرا و بهتر از شعر بد است ملک رضی الدین
دراول عهد ابو سعید خان سلطانیه ماند **فرهوسی** و هو ابو الفاس
الحسن زین علی الطوسی بخلاف شاه نامه اشعار نیکو دارد منها بیت
شوی در برت کبر آسودی سیر فخر آسمان سودی
قل در کف تیر بشکستی کلاه از سر مهر بودی
بقد از نهم جرح بگذشتی به پی و تو کجوان بفر سودی
به چارگان رحمت آوردی بد ماندگان بر بخشودی
فلکی شروانی مداح نوح میر بادشاه شهران بود اشعار خوب دارد
فخر الدین کرکانی معاصر سلطان طغرلک سلجوقی بود شعری نیک دارد
کتاب وین و در امیز از منشآت او است **قطب الدین عتیقی** تبریزی
پدر حلال الدین عتیقی است اشعار نیک دارد و منها پند
من ازین بار که رخ سوی سفر می آیم از دل و دین خود خون جگری بایم
جز خدا هیچ کسی نیست که داند حال ممدی نیست که باشد نفسی عجزم
اندیز قافله کس نیست ز من سوخته تر پم آنت که جان از خدا بسپارد
کمال الدین اسمعیل اصفهانی نظم خوب دارد و خیالات شیرین

انگیزه برد یوار نوشته بود بر بلیچه دل خون شد و شرط جانگدازی اینست
 در مذهب ما کبیه بازی اینست با این همه تم هیچ نمی بایم گفت
 شاید که مکر نیک نوازی اینست مغزی مداح سلطان سنجری سنجری
 بود و امیر الشعراء زمان اشعار نیکو دارد سلطان سنجری در میدان کوی
 با خنر بود اسب سلطان خطا کرد مغزی گفت پست

شاهها ادبی کن فلک بدخورا کر چشم رسانید رخ نیکورا
 کر کوی خطا کرد بزنج جوگانش و اسب خطا کرد بمن نخر اول
 سلطان اسب را مغزی بخشید بران اسب سوار شد و گفت
 نفتم بر اسب تا سحر من بر کشم گفتا که نخست بشنویم عذر خوش
 نه کاور میبیم که جهان بر کیم یا جرخ چهارم که خورشید کشم
 مباد کشاه غوری مداح سلطان عیاش الدین غوری بود مدخل منظوم
 از منشآت او است بجز نیلف ایام اشعار خوب دارد بخصیص
 سوکذ نامه که گفته شاهد است محمد مکر بزدی است و از
 ندما و خواجه بها الدین صاحب دیوان جوینی ملک محمود تیریزی
 بسیر ملک مظفر الدین بود و از اکابر جهان اشعار خوب دارد و پست
 وقت پیامد هنوز کاور دست در کار عمر با خورشید تا کی از این اشعار
 عمر و جوانی بیادی گذرد بود در ملک فرصت ایام عین فرقت مکرز پنهار
 وقت عینت نمرورنه جو فرصت نماید ناله کرد است شود کوی که آمد بکار
 سنجری الدین زکوب معاصر ابقا خان بود اشعار نیک دارد پست

مَن زَرَكُوبٌ وَمَحْصُولُ زَنْصَعَتِ بَحْرٍ فَرِيَادِي وَبَانِكِي نَبَاشَتِ
 مَبِيشَه دَر مَبِيَانِ زَر لِسْتِ بِسْمِ وَلِيكِن هَر كَرَم دَانِكِي نَبَاشَتِ
 نِظَامِي كَجَمْرِ مَعَاوِيَرِ سُلْطَانِ طَغْر لَبِنِ اِرْسَلَانِ سَلْمُو قِي بُودِ كِتَابِ
 خُسْرُو وَشِيرِي زُو لَيْلِ بَحْرُونِ وَهَمَّتِ بِكِرِ وَخَرْنِ اِسْرَارِ وَاسْكَنْدَرِ نَامَه
 اَز مَنْظُومَاتِ اَوْسْتِ نِظَامِي عَرُوضِي مَعَاوِيَرِ نِظَامِي كَجَمْرِ بُودِ كِتَابِ
 جَمْعِ النُّوَادِرِ اَز مِصْطَفَاتِ اَوْسْتِ اشْعَارِ خُوبِ دَارِدِ وَكُونِيْدِ سُلْطَانِ
 اَز وِپُرُ سَيِّدِ نِظَامِي غَيْرِ اَز تُوْدِ كَرَكِيْتِ كَفْتِ پِدِستِ
 سِه نِظَامِي دَر جِهَانِ اِي شَاهِ كِه جِهَانِ زَمَانِ بَا فَعَانَتِ
 زَانِ كِي بُنَدِ اَمِ مَحْضَرِيْتِ شَاهِ وَانِ دُو دَر مَوْ بِشِرِ سُلْطَانَتِ
 كِه بِمُحُونِ بَعْلَانِ سَحْرِ كُونِيْدِ وَرَجِيَه بِمُحُونِ خَرْدِ سَحْرِ دَانَتِ
 مَن سِرِ رَشِيْتَه جُو بِرِ تَابِ هَر دُو اَز كَارِ خُوْدِ فَرُو تَمَاشِنَدِ
 نِظَامِي صَاحِبِ نَاجِ المَآثِرِ بِسْمِ اِي نِظَامِي اِسْتِ نَاصِرِ خُسْرُو
 دَر شِيْعَه عَلَوِي عَظِيْمِ دَاشْتِ وَانِ كَرُو اَوْرَاجِمَتِ خَوَانَتِ وَاوِي دِي
 حَكِيْمِ بُودِ وَ مَعَاوِيَرِ مُسْتَشْفَرِ قَرِبِ صَدِ سَالِ عُمُرِ دَاشْتِ وَ لَدُنْشِ
 دَر سَنَه ثَمَانِ وَ خَمْسِيْنِ وَ ثَلَاثِمِائَه اشْعَارِ بَا لَدَسْتِ دَارِدِ اَمَّا اَز نِقَبِ
 خَالِي نَبَاشَتِ كِتَابِ رُفْشَانِي نَامَه اَز مَنْظُومَاتِ اَوْسْتِ نَجْمِ اللّٰمِي
 جُرْبَانِي قَانِي مَدَاحِ امْرَأَه فِلَعَه وَ سَاحِ بُودِ وَ دَر آخِرِ عَشِيْرَتِ
 سَلَا جِقَه دَر كَدُشْتِ اشْعَارِ خُوبِ دَارِدِ وَ كِتَابِ بِشِرِ وَ هِنْدِ اَز مَنْظُومَاتِ
 اَوْسْتِ نَاصِرِ نَجْمِ بَجَه دِي هِي اِسْتِ اَز وِلَايَتِ فَارِسِ وَ مَعَاوِيَرِ